

צעירינו לומדים בחו"ל — תלמידים מישראל באולפן מכון הסרט בניו-יורק. הם עבדו קשה במקצוע שאינו קל כל עיקר. כששבו ארצה נכחו שעזרתם אינה דרושה: המוסדות הזקוקים לסרטים (הסוכנות, הקרנות, ויצ"ו) מעדיפים טכנאים זרים וסרטי תעמולה זולים. אמנות קולנוע ישראלית נשארה בגדר חלום.

צעירינו עובדים כארץ — הצבא נתן אפשרויות רבות לצעירים. אם אין אפשרות להסריט סרטי אמנות, אפשר לרכוש לפחות נסיון בסרטי תעמולה. משמאל: ראי המחזיר את אור השמש אל השחקן השוכב לפניו.

"ריאליזם" נוסח ישראל — הסרט הישראלי מראה לנו... ריקוד חסידי תחת שמי כנען הכחולים. האיש במעיל השחור ובאיפור התיאטרוני הכבד הוא דבורה ברטונוב. האם מאמין מישוהו שבסרטים ממין זה תרכוש לה ישראל מקום בתעשיית הסרטים העולמית?

ריאליזם נוסח איטליה — דה'טיקה מר"א לננו ב"גנברי האפנים" אנשים חיים, ללא כחל וסרק. הוא מראה לנו את הדבר הנפלא ביותר שיכול הקולנוע להגיש: את החיים עצמם. לכן נערך הסרט האיטלקי בעולם.

ר"ב"ה את התמונה המסולפת של קבלת שבת בקיבוץ "השומר הצעיר"? לבנות אמנות של סרטים על כזבים, שנוררות והעלמת האמת הפשוטה?

י — אין!

יאכבי — יונילוביץ' חייב להסתפק ב"אריפלקס", מצלמה מטלטלת זולה. זה אפשר לעשות סרטים גדולים — מבחינה אמנותית. תנאי מוקדם לכך: האמת, השתרשותו של הבמאי והשחקן בהוי הארץ, בעיתיה ומאבקה. נענת יכולה לנצח את הסרט ההוליבודי "משוכלל", זאת הוכיחו האיטלקים.

